

Arrest

nr. 114 521 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCQ, die *loco* advocaat J. VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2011, geactualiseerd op 21 april 2011, hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste op 24 juni 2013 tot onontvankelijkheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 07.12.2005 in België zouden verblijven: zij sinds hun aankomst in België op een uitzonderlijke wijze inspanning zouden hebben geleverd om zich ten voile te integreren in de Belgische maatschappij en zij alle mogelijke inspanningen zouden doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken; zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn; betrokkenen Nederlandse taallessen zouden hebben gevolgd; zij in België reeds vele vrienden zouden hebben gemaakt, die met veel plezier zouden getuigen over de integratie van betrokkenen: zij zouden willen werken en zij een bijdrage zouden willen leveren aan onze economie en zij reeds als vrijwilligers bij het OCMW zouden gewerkt hebben; zij tijdens hun verblijf in

België reeds een nieuw leven hebben kunnen opbouwen door zich in een recordtijd te integreren in de Belgische samenleving en betrokkenen ter staving deelcertificaten van de module, attesten cursus maatschappelijke oriëntatie en getuigenverklaringen voorleggen en Mevrouw S. attesten van inschrijving (opleiding kapper) en een stageovereenkomst voorlegt en Dhr. S. een arbeidsovereenkomst dd. 31.05.2011 aan het dossier toevoegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun minderjarige kinderen in België zouden geboren zijn en zij hier naar school zouden gaan en stabiliteit noodzakelijk zou zijn en er ter staving schoolattesten worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Hun asielaanvraag, ingediend op 07.12.2005, werd afgesloten op 28.08.2006 met de beslissing 'Oude asielpprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 27.06.2006.

Hun procedure bij de Raad van State werd afgesloten op 21.10.2009. De duur van de asielpprocedure - namelijk minder dan zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beweren dat zij om persoonlijke redenen zouden zijn gevlucht uit hun land van herkomst en dat zij om humanitaire redenen onmogelijk zouden kunnen terugkeren. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terug zouden kunnen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkenen halen aan dat het, gelet op de lange afwezigheid van verzoekers uit het land van herkomst, voor hen moeilijk zou zijn om terug te vallen op hun kennissen of vrienden aldaar. Ze zouden dus in een hotel moeten verblijven, wat een onbetaalbare uitgave zou zijn voor betrokkenen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 21 en 29 jaar in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door OM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch AI en van een A-kaart, kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie en deze A-kaart werden aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een AI en A-kaart hadden geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Bovendien werd hun tijdelijk verblijf, toegekend omwille van medische redenen, op 19.04.2013 niet meer verlengd.

Wat betreft de vermelding van de ernstige medische redenen en de toevoeging van de medische getuigschriften en de verklaring dd. 22.03.2011 van Dhr. PD, dokter te Oudenburg, deze ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 71 van het KB van 17mei2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15december1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (8.8. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkenen gedurende een bepaalde tijd omwille van medische redenen van een tijdelijk verblijf zouden hebben genoten, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen aan dat het voortzetten van deze procedure onwerkbaar zou worden indien zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst, omdat het contact met hun raadvrouw quasi onmogelijk zou zijn gelet op de afstand. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar voor alle vreemdelingen die een aanvraag moeten indienen in hun land van herkomst geldt dat er een zekere afstand is tussen hun verblijfplaats in het land van herkomst en de woonplaats van hun advocaat in België. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering zou moeten gemaakt worden. Bovendien kunnen betrokkenen vanuit hun land van herkomst via allerlei moderne communicatiemiddelen zoals e-mail en telefoon contact onderhouden met hun raadvrouw indien zij dit wensen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nog nooit in aanraking zouden zijn gekomen met de ordediensten en zij geen gevaar voor de openbare orde/veiligheid zouden vormen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

"Schending van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen iuncto artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('vreemdelingenwet'), artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel. Doordat uit de aangevochten beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met alle beschikbare elementen uit het dossier. Terwijl in het beroepsschrift de dato 29 mei 2013 dat gericht is tegen de beslissing van 19 april 2013, waarbij geoordeeld werd dat het BIVR van verzoekers dat zij hadden bekomen om medische redenen niet langer verlengd mag worden uitdrukkelijk werd gewezen op de schending van artikel 3 EVRM aangezien de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst niet werden onderzocht zodat het oordeel dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en er een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd aan verzoekers, in strijd is met artikel 3 EVRM. Een medische toestand kan ook een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De wet

geeft geen definitie van het begrip 'buitengewone omstandigheden', en de Staatssecretaris beschikt voor de beoordeling ervan over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Dienst Vreemdelingenzaken vermocht dit element niet louter af te wijzen door te verwijzen naar de procedure op grond van artikel 9ter. Weliswaar heeft de wetgever inderdaad twee afzonderlijke procedures in het leven geroepen, doch er bestaat geen enkele wettelijke bepaling die verbiedt zich in het kader van een aanvraag tot humanitaire regularisatie te beroepen op zijn medische toestand. Verzoekers zien overigens niet in hoe de medische toestand geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken, wanneer de schending van artikel 3 EVRM daardoor in het gedrang komt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bovendien reeds meermaals geoordeeld dat een medische toestand ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (nr. 42 699 dd. 29.04.2010; nr. 38 847 dd. 17.02.2010 en nr. 36 370 dd. 21.12.2009). Verzoekers verwijzen naar hun verzoekschrift tot schorsing en annulatie de dato 29 mei 2013 (stuk 4). Hierin werd verduidelijkt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheden van en toegankelijkheid tot de behandeling. nu:

- niet in concreto werd onderzocht of de concrete aandoening en de geplaatste shunt m.o.o. hersendrainage bij het kind van verzoekers kan worden behandeld in Armenië;

- niet werd onderzocht of neurochirurgie toegankelijk is voor verzoekers in Armenië aangezien onder de opsomming van basiszorg die voor iedereen voorhanden is, 'neurochirurgie' nergens vermeld wordt.

Verzoekers verwijzen ten andere naar stuk 5, zijnde het antwoord van een Armeense kliniek op de vraag van verzoekers om het medische dossier van hun zoon te onderzoeken en te beoordelen of de behandeling ervan aldaar mogelijk is. De verantwoordelijke arts van deze kliniek verklaart uitdrukkelijk dat de behandeling niet mogelijk is. Verzoekers benadrukken dat bovenstaande kritiek niet gericht is tegen de beslissing aangaande de medische verblijfsaanvraag, beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Echter is de kritiek van verzoekers wél ten zeerste relevant in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en de motiveringsplicht, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel. Immers is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om rekening te houden met alle elementen die haar bekend waren of konden zijn bij de beoordeling van een aanvraag, en te motiveren waarom deze elementen al dan niet worden aanvaard, minstens moet uit de motivering blijken dat met alle dienstige elementen rekening werd gehouden. In casu hebben verzoekers in hun verzoekschrift tot schorsing en annulatie, gericht tegen de 9ter-beslissing, duidelijk aangevoerd dat er een reëel risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM ingeval van een terugkeer. Artikel 3 EVRM is een hogere rechtsnorm en de mogelijke schending ervan dient naar behoren te worden onderzocht. Verzoekers verwijzen aangaande de toepassing van artikel 3 EVRM ook naar de zeer uitvoerige rechtspraak van uw Raad. De enkele mededeling dat er een aparte procedure bestaat voor de medische argumenten, voldoet hieraan niet. Er is immers aan verzoekers een uitwijzingsbevel gegeven en ook hier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met, of gemotiveerd over, de mogelijke schending van artikel 3 EVRM. De buitengewone omstandigheden zijn deze die het voor verzoekers bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om terug te keren naar hun land van herkomst. Welnu, aangezien er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM indien verzoekers zoon moet terugkeren naar Armenië, kan er niet in redelijkheid geoordeeld worden dat verzoekers en hun kinderen kunnen terugkeren naar Armenië. Op zijn minst moet dit element naar behoren worden onderzocht en moet blijken dat er rekening mee werd gehouden wanneer men zegt dat verzoekers kunnen terugkeren en men hen daartoe zelfs een uitwijzingsbevel aflevert. Noch de Dienst Vreemdelingenzaken, noch Uw Raad kan er zich daarbij toe beperken te stellen dat de procedure van artikel 9ter daarvoor dient. Het indienen van een eventuele nieuwe aanvraag tot verblijf om medische redenen doet immers niets af aan het uitwijzingsbevel. Bovendien is artikel 3 EVRM absoluut en heeft het geen uitstaans met een interne wettelijke regeling die toelaat dat artikel 3 EVRM geschonden wordt onder het mom 'dat men dan maar een ander soort procedure moet voeren'. Het schijnt verzoekers toe dat een dergelijke louter formalistische visie de toets van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet zal kunnen doorstaan wanneer het om mensenlevens gaat. De beslissing is dan ook duidelijk aangetast door een motiveringsgebrek en miskent het zorgvuldigheidsbeginsel, nu niet blijkt dat er rekening werd gehouden met alle beschikbare elementen uit het dossier. Door deze nalatigheid wordt ook artikel 3 EVRM geschonden. nu het risico op schending van deze verdragsbepaling zeer reëel is terwijl daar geen enkel onderzoek naar werd gevoerd door de tegenpartij. De beslissingen schenden dan ook de in het middel aangevoerde rechtsregels."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat de gemachtigde ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden vallen.

Artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

In overeenstemming met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet motiveerde de gemachtigde dat de medische elementen niet konden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, nu deze elementen dienen te worden aangewend in het kader van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betwisten dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals *in casu* het geval was, niet aanvaard kunnen worden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft verwezen naar de gevoerde procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bovendien werden de medische elementen door verzoekende partij wel aangewend voor de aanvraag van 8 juli 2009 om machtiging en de aanvraag van 14 juni 2012 om verlenging van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend op 20 april 2011.

Uit de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever tot doel heeft gehad twee afzonderlijke procedures tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in te stellen.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het verzoekschrift tot schorsing en annulatie van 29 mei 2013, waarin zij zou hebben voorgehouden dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot de behandeling, en de gemachtigde van de staatssecretaris dit diende te beschouwen als een buitengewone omstandigheid, laat de Raad gelden dat dit betrekking heeft op een andere procedure en verzoekende partij dit element ook niet heeft ingeroepen als een buitengewone omstandigheid in de kader van huidige procedure.

De verzoekende partij kan niet dienstig bij haar verzoekschrift stukken (o.a. medisch attest met beëdigde vertaling van Armeens ziekenhuis) voegen, die zij voordien niet heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Aan de gemachtigde kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, laat de Raad gelden dat verzoekende partij zich niet heeft beroepen in haar aanvraag en het dan ook niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om dit niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te nemen. Het is aan verzoekende partij zelf om de elementen in te roepen en aan de gemachtigde van de staatssecretaris

voor te leggen. Het is bijgevolg niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris om elementen op te zoeken die eventueel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

De verzoekende partij brengt de schending van artikel 3 van het EVRM louter in verband met de aanvraag en beslissing 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing tot weigering van verlenging van het BIVR van 19 april 2013, bij de Raad gekend onder nr. 130 585.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan:

“Tweede middel. Schending van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen iuncto artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. Het weze bovendien benadrukt dat verzoekers zelf zich steeds correct gedragen hebben, maar zij door de lange duur van hun procedure wel, en terecht, hun leven hier hebben opgebouwd en zich verder hebben geïntegreerd. Als behoorlijk optredend bestuur is het de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om hiermee rekening te houden, niet in het minst wanneer beslist wordt om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten. Bovendien zijn de kinderen van verzoekers beide in België geboren, en kennen zij enkel de Belgische cultuur. Over Armenië weten zij niets. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...) Nu aan verzoekers gedurende 8 jaar het verblijf werd toegestaan, en het dan ook volstrekt normaal is dat zij in die tijd hier duurzaam zijn ingeburgerd en verankerd en een privé- en gezinsleven in België hebben uitgebouwd, dient de 'fair balance'-toets in hun voordeel te geschieden. Op geen enkel ogenblik blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoekers hebben door studie van het Nederlands en diverse opleidingen steeds getracht een plaats te vinden in onze maatschappij. Verzoekers hebben met vrucht diverse cursussen Nederlands gevolgd en zij hebben cursussen maatschappelijke oriëntatie gevolgd. (stukken 6-7) Verzoekers leggen diverse getuigenverklaringen voor (stuk 9) waaruit blijkt dat zij zeer goed geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij. Verzoeker heeft ook reeds gewerkt en verzoekster heeft een opleiding gevolgd om zich om te scholen als kapster, en stage gevolgd. (stukken 10-11) Verzoekers worden door iedereen uit hun omgeving omschreven als 'zeer goed geïntegreerd'. Bovendien hebben verzoekers twee kinderen die beide in België zijn geboren en alleen met de Belgische cultuur vertrouwd zijn. Deze kinderen terugsturen naar een voor hen totaal vreemd land zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Uiteraard hebben deze minderjarige kinderen niet zelf gekozen voor de situatie waarin zij zich bevinden. Dat niettegenstaande artikel 3 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind geen bron is van subjectieve rechten en verplichtingen, deze bepaling toch nuttig is bij de interpretatie van de Vreemdelingenwet (zie Cass; 4 november 1999, A.R.C.99.0111 .N; zie www.cass.be). Tegenpartij schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel nu zij geen afweging heeft gemaakt van de concrete situatie van verzoekers en hun minderjarige kinderen - minstens dient te worden vastgesteld dat dit niet uit de bestreden beslissingen blijkt - doch zonder meer is overgegaan tot het vaststellen dat er 'geen buitengewone omstandigheden zijn' en het afleveren van een uitwijzingsbevel. Op geen enkel ogenblik blijkt uit de bestreden beslissingen dat rekening werd gehouden met hun familie- en gezinsleven of met de belangen van hun kinderen. Artikel 8 EVRM werd duidelijk miskend, nu niet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met de feitelijke situatie van verzoekers en hun 8 jaar durende - gedeeltelijk legaal - verblijf tijdens hetwelke zij volledig zijn ingeburgerd en geïntegreerd. (...). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat op zorgvuldige en behoorlijke wijze alle gegevens van het dossier in acht werden genomen. Het is, gelet op de concrete feitelijke situatie van verzoekers, niet meer dan logisch dat zij tijdens hun langdurig verblijf in België hier een privé- en gezinsleven hebben uitgebouwd. Tegenpartij kan niet ernstig verwachten dat verzoekers hier gedurende 8 jaar geen enkel leven zouden opbouwen en altijd in de marginaliteit zouden blijven, voor het geval zij mogelijks een

bevel om het grondgebied te verlaten zouden krijgen. Dat is onmenselijk. Het is duidelijk dat in hoofde van verzoekers bepaalde verwachtingen werden gecreëerd, en het bestuur mag deze niet naast zich neerleggen, doch dient integendeel blijk te geven dat zij op zorgvuldige wijze de belangen van verzoekers in overweging heeft genomen en dient vervolgens te motiveren waarom deze belangen naar oordeel van tegenpartij niet opwegen tegen de toepassing van de vreemdelingenwet. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat rekening wordt gehouden met alle gegevens die aan het bestuur ter kennis waren (gebracht). De toestand van verzoekers was voldoende bekend aan tegenpartij, doch hier werd geen rekening mee gehouden. Terwijl door de wijze waarop verzoekers jarenlang in procedure zijn geweest en hen werd toegelaten hier te verblijven en zich te integreren, er in hunnen hoofde een zeker rechtmatig vertrouwen werd gecreëerd, dat thans wordt geschonden en waarover evenmin enige motivering is terug te vinden in de aangevochten beslissingen. Ook de belangen van de kinderen, in strijd met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, werden miskend. De bestreden beslissingen schenden dan ook de in het middel aangevoerde rechtsregels.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Krachtens artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Uit artikel 9 van de vreemdelingenwet blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat niet met alle elementen in verband met het familieleven en gezinsleven of met de belangen van hun kinderen rekening zou zijn gehouden.

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoekende partij zelf de elementen van integratie heeft ingeroepen ter staving van de gegrondheid van haar aanvraag, en niet ter ondersteuning van de ontvankelijkheid ervan. In de aanvraag van verzoekende partij werd de integratie van verzoekende partij niet aangehaald als een buitengewone omstandigheid, zodat verzoekende partij niet op ernstige wijze aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan verwijten dat de elementen van integratie niet werden beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase.

Bovendien heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de elementen van integratie niet verantwoordt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, die maken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan worden ingediend. Verzoekende partij betoogt met haar kritiek in essentie dat haar voorgehouden integratie wel een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, maar gaat er daarbij aan voorbij dat een feitelijke herbeoordeling van verzoekende partij haar dossier niet tot de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort.

Het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie betreffen elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze

elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

In zoverre verzoekers betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325, RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). *In casu* is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde te besluiten: *“Het feit dat hun minderjarige kinderen in België zouden geboren zijn en zij hier naar school zouden gaan en stabiliteit noodzakelijk zou zijn en er ter staving schoolattesten worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”*

Verzoekers beperken zich tot een theoretische uiteenzetting en tonen niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van de kinderen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoekers maken een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Verzoekende partij voert in het tweede middel ook de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Opdat een schending van de voormelde verdragsbepaling zou kunnen worden aangenomen, dient verzoekende partij zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing werd geschonden, voldoende nauwkeurig aan te tonen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen het gezin in zijn totaliteit treffen en er bijgevolg geen sprake kan zijn van een gezinsleven dat zou zijn geschonden.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoekers zich kunnen beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zowel legaal als legitiem (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoekers tonen met het betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing anderzijds.

De gewone sociale relaties waar verzoekers op doelen in het verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS 15 februari 2005, nr. 140.165).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het gegeven dat de kinderen hier in België zijn opgegroeid en naar school gaan, doet hier geen afbreuk aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij beroept zich tevens op een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Dienaangaande laat de Raad gelden dat het Verdrag van 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509). Ook dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn arrest van 30 maart 2005 onder meer werd geoordeeld dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, *"geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde"* (RvS 30 maart 2005, nr. 142.729).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan:

"Derde middel - wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten. Schending van artikel 13 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ("Terugkeerrichtlijn") en artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Doordat artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in een rechtsmiddel tegen een uitwijzingsbeslissing bij een rechterlijke of administratieve autoriteit die bevoegd is de bestreden beslissing te herzien. Terwijl artikel 39/2 §2 vreemdelingenwet enkel voorziet in een annulatieberoep en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond daarvan enkel de beslissingen kan schorsen en/of vernietigen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Op grond van artikel 39/2 §2 van de vreemdelingenwet beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van een annulatieberoep slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid: (...). De Raad kan de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten enkel schorsen of vernietigen, doch beschikt niet over een volle

rechtsmacht om dergelijke beslissing te herzien of hervormen. Zulks is in strijd met artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn. Deze verdragsbepaling luidt: (...). Het kan niet ter betwisting staan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om het bevel om het grondgebied te verlaten te 'herzien', hetgeen manifest in strijd is met artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook gehouden de interne norm (artikel 39/2) buiten beschouwing te laten en huidig beroep te beoordelen conform de hogere rechtsnorm (artikel 13 Terugkeerrichtlijn). De aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten dienen derhalve door de Raad te worden beoordeeld in 'voile rechtsmacht' en desgevallend worden herzien."

2.3.2. Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 13 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de Raad gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft. Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27 februari 2012).

Verzoekende partij toont niet aan dat artikel 13 van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van deze bepaling van deze richtlijn kan beroepen.

In de parlementaire voorbereidingen (memorie van toelichting van 19 oktober 2011) tot wijziging van de vreemdelingenwet werd het volgende bepaald met betrekking tot de omzetting van artikel 13 Terugkeerrichtlijn:

"De bepalingen over de rechtsmiddelen in artikel 13 van de richtlijn zijn al van toepassing in het Belgische recht en voldoen aan principe nr. 5 (1) "Beroep tegen een terugkeerbeslissing " uit de "twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer", aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005.

Artikel 63 van de wet van 15 december 1980 schrijft immers voor dat de administratieve beslissingen vatbaar zijn ofwel voor een verzoek tot opheffing van veiligheidsmaatregelen, ofwel voor een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, of nog voor een beroep bij de rechterlijke macht. Krachtens artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 kan een vreemdeling een beroep tot nietigverklaring (artikel 39/81), een beroep tot schorsing (artikel 39/82) en een uiterst dringend beroep (artikel 39/77) indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat de beslissing tot verwijdering, eventueel voorzien van een inreisverbod betreft. Zo kan ook een gerechtelijk beroep worden ingediend op grond van de artikelen 71 tot. 74 van dezelfde wet.

Krachtens artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 kan, behalve met toestemming van de vreemdeling, geen enkele beslissing tot zijn verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd tijdens de voor het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep."

Verzoekende partij kan dus niet dienstig voorhouden dat artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn niet of foutief is omgezet in het nationaal recht.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de Raad nog op dat de vordering tot schorsing en het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een volwaardig rechtsmiddel is.

Waar verzoekers menen dat artikel 13 van het EVRM wordt geschonden indien hun beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet ten gronde wordt behandeld, dient gewezen op wat volgt :

De bevoegdheidstoewijzing in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet is van tweeërlei aard :

- op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 treedt de Raad op wanneer hij, in zaken van asiel en subsidiaire bescherming, uitspraak doet over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal; het betreft de bevoegdheid die voorheen, in asielzaken, aan de Vaste Beroepscommissie was toegewezen;
- op grond van paragraaf 2 van dat artikel treedt de Raad op als annulatierechter, wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; het betreft de bevoegdheid die voorheen aan de Raad van State was toegewezen.

Wanneer de Raad op grond van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt, zoals *in casu*, beschikt hij over een soortgelijke vernietigings- en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad niet op met volle rechtsmacht maar als annulatierechter. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds werd gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St.*, Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekers brengen geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in zijn overweging B. 16.3. :

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt. "

Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er door de wet mee belast om ondermeer als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing van de beroepen die worden ingesteld met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad, *Gedr.St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan.

Daarenboven wordt in overweging B. 16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad niet met volle rechtsmacht maar als annulatierechter uitspraak doet wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft.

In dit verband is het de Raad niet duidelijk hoe, in het kader van het onderhavige beroep dat er precies toe strekt een daadwerkelijke rechtsbescherming te bieden aan verzoekers, hun beschouwingen de eventuele nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissingen zouden kunnen verantwoorden, en verder, wat hun belang is bij de door hun geuite kritiek. Te meer nu verzoekers nalaten uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de *in casu* bestreden beslissingen zouden kunnen rechtvaardigen. Evenmin tonen verzoekers *in concreto* aan dat

het annulatieberoep voor de Raad - zoals omschreven in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet - geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC